

พระราชบัญญัติโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ

พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า
โดยเหตุที่ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะเป็นโรคระบาดและ
ตายด้วยโรคนั้นเป็นอันมากทุกปี จึงทรงพระราชดำริเห็น
สมควรจัดการโดยวิธีป้องกันและวิธีอื่นเพื่อมิให้โรคติดต่อ
และเกิดใหม่ต่อไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น
ไว้โดยชอบมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติ
โรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ พุทธศักราช ๒๔๗๕

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่
ที่ได้ประกาศเป็นต้นไป แต่ให้ใช้เฉพาะในท้องที่ซึ่ง
เสนาบดีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นคราว ๆ

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีผู้มีหน้าที่รักษาการ
ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานสัตวแพทย์” หมายความว่า บุคคลซึ่ง
เสนาบดีตั้ง เป็นเจ้าหน้าที่ใน เรื่อง แพทย์สัตว์ ตาม พระราช
บัญญัตินี้ โดยเลือกจากบรรดาผู้มีวุฒิทางเทคนิคซึ่งเสนาบดี
กำหนดเป็นเกณฑ์ไว้เป็นคราว ๆ

“นายตรวจ” หมายความว่า เจ้าพนักงานใด ๆ หรือ
เจ้าพนักงานปกครองท้องที่ตั้งแต่กำนันขึ้นไป ซึ่งเสนาบดีตั้ง
ไว้เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัตินี้

“โรคระบาด” หมายความว่า โรคซึ่งเสนาบดีจะได้
ประกาศให้ทราบเป็นคราว ๆ ว่า เป็นโรคระบาดตามความ
หมายแห่งพระราชบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ ได้แก่
ช้าง ม้า โค กระบือ ลา ล่อ แกะ แพะ สุนัข และสัตว์
เลี้ยงชนิดอื่น ๆ ซึ่งเสนาบดีจะได้ประกาศให้ทราบเป็นครั้ง
คราวว่ารวมอยู่ในความหมายนี้ด้วย

“เจ้าของ” หมายความว่า เจ้าของ หรือ ผู้เลี้ยงรักษา
หรือผู้ที่มีสัตว์ตามวิเคราะห์ศัพท์ข้างต้นอยู่ในครอบครอง

“ตำบลที่มีโรคระบาด” หมายความว่า ท้องที่ซึ่งเกิด
โรคระบาดขึ้นแก่สัตว์ และผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศขอบ
เขตต์ท้องที่ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

“ตำบลที่สงสัยว่ามีโรคระบาด” หมายความว่า ท้องที่
ซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์เห็นว่าเกิดโรคระบาดขึ้นแก่สัตว์
และผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศขอบเขตต์ท้องที่ตามคำแนะนำ
ของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

“ท่าเข้า” หมายความว่า ที่ซึ่งเสนาบดีประกาศให้ใช้
เป็นที่สำหรับพาสัตว์เข้ามาในพระราชอาณาจักร

“ท่าออก” หมายความว่า ที่ซึ่งเสนาบดีประกาศให้ใช้
เป็นที่สำหรับพาสัตว์ออกไปจากพระราชอาณาจักร

“ด่านกักสัตว์” หมายความว่า ที่ซึ่งเสนาบดีประกาศว่า
เป็นที่สำหรับกักและตรวจอาการสัตว์

มาตรา ๔ (๑) ภายในหมู่บ้านเดียวกันหรือหมู่บ้านติด
ต่อ และภายในเวลาไม่เกินเจ็ดวัน ถ้ามีสัตว์ตั้งแต่สองตัว
ขึ้นไปป่วยหรือตายด้วยโรคอันมีอาการคล้ายกัน ให้เจ้าของ
รีบไปรายงานต่อนายตรวจที่อยู่ใกล้ที่สุดโดยเร็วที่สุด

(๒) ถ้ามีสัตว์ตัวเดียวตายลงโดยปัจจุบัน และไม่อาจ
จะคิดเห็นได้ว่าตายด้วยเหตุใด ๆ นอกจากเหตุเนื่องมาจาก
โรค ฉะนั้นแล้วตามความประสงค์แห่งมาตรานี้ ท่านให้
สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สัตว์นั้นตายด้วยโรคระบาด ให้เจ้าของ
รีบไปรายงานต่อนายตรวจที่อยู่ใกล้ที่สุดโดยเร็วที่สุด

(๓) ในระวางรอรับคำสั่งจากนายตรวจ เจ้าของจะต้อง
ควบคุมสัตว์ป่วยทั้งหมดไว้ หรือเมื่อสัตว์ป่วยนั้นล้มตายลง
เจ้าของจะต้องระวังและควบคุมให้ซากสัตว์นั้นคงอยู่ที่ที่สัตว์
นั้นล้มตาย ถ้ามิได้มีคำสั่งของนายตรวจ หรือนายตรวจมิได้
มาถึงที่ที่สัตว์ตายภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับตั้งแต่วันที่สัตว์นั้น
ล้มตายเป็นต้นไป เจ้าของจะต้องฝังซากสัตว์นั้นเสีย แต่
ถ้านายตรวจเห็นสมควรจะขุดซากสัตว์นั้นขึ้นมาตรวจก็ได้

มาตรา ๕ เมื่อนายตรวจได้รับรายงานจากเจ้าของสัตว์
หรือสงสัยว่าสัตว์ในเขตต์ซึ่งอยู่ในอำนาจของตน เป็นโรค
ระบาด ให้รีบไปสอบสวนอาการโรคณท้องที่ ถ้าสงสัยว่า

เป็นโรคระบาดไซ้ ให้มีอำนาจทำคำสั่งเป็นหนังสือสั่งเจ้าของสัตว์ซึ่งอยู่ภายในเขตต์ ๘ กิโลเมตร คนใดคนหนึ่งหรือทุกคนให้จัดการประการใดประการหนึ่งหรือทุกประการดังต่อไปนี้ คือ

(๑) บรรดาสัตว์ที่อยู่รวมฝูง หรือเลี้ยงอยู่แห่งเดียวกันหรือกินน้ำในที่เดียวกันกับสัตว์ที่ป่วยหรือตายลงนั้น ให้กักไว้ภายในเขตต์ที่นายตรวจจะได้กำหนดจนกว่าจะได้เพิกถอนคำสั่งตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

(๒) ให้แยกสัตว์ที่ป่วยไว้ต่างหาก จนกว่าจะส่งต่อไปตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

(๓) ให้ฝัง หรือเผาซากสัตว์ของตน หรือถ้าในท้องที่ใดการฝัง หรือเผาไม่สะดวก ก็ให้ทำลายซากสัตว์นั้นเสียวิธีทำลายซากสัตว์นั้น ถ้าเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ได้ให้คำแนะนำไว้ประการใด ก็ให้ทำตามวิธีนั้น

มาตรา ๖ เมื่อนายตรวจได้ออกคำสั่งแล้ว ให้รับรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับรายงานแล้ว ให้รับสั่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ให้ไปณที่นั้นโดยเร็ว

มาตรา ๗ เมื่อเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ตรวจและเห็นว่า
มีโรคระบาดเกิดขึ้น ก็ให้รีบ รายงาน ต่อผู้ว่าราชการ จังหวัด
บอกขอบเขตต์ท้องที่ซึ่งมีโรคระบาด และซึ่งสงสัยว่าจะมี
โรคระบาด

เมื่อยังไม่มีคำสั่งจากผู้ว่าราชการจังหวัด ให้กรรมการ
อำเภอหรือนายตรวจมีอำนาจจัดการ ประการใดประการหนึ่ง
หรือทุกประการตั้งระบุไว้ในมาตรา ๘ ได้ตามคำแนะนำของ
เจ้าพนักงานสัตวแพทย์

มาตรา ๘ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับรายงานของเจ้า
พนักงานสัตวแพทย์แล้ว ให้ประกาศแก่ประชาชนและแจ้ง
ความไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดใกล้เคียงให้ทราบ ขอบเขตต์
ท้องที่ซึ่งมีโรคระบาดและซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด และทั้ง
ให้มีอำนาจออกคำสั่งประการใดประการหนึ่ง หรือทุกประการ
ดังต่อไปนี้ คือ

(๑) สั่งให้กักสัตว์ในขอบเขตต์ท้องที่ซึ่งมีโรคระบาด
หรือซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด หรือในที่ใด ๆ ซึ่งประกาศ
ขอบเขตต์ให้ทราบ ถ้าเห็นว่าควรห้ามไม่ให้พาสัตว์เข้าไปใน
เขตต์นั้น หรือไม่ให้ย้ายสัตว์ออกจากเขตต์นั้น โดยมีได้
รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ ก็ห้ามได้

(๒) สั่งให้เจ้าของสัตว์คนใดคนหนึ่งหรือทุกคนในขอบเขตท้องที่ซึ่งมีโรคระบาดหรือซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ดังต่อไปนี้

(ก) ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อโรคในที่ของตนตามวิธีซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์บอกให้ทำ

(ข) ฝัง เผา หรือทำลายโดยวิธีอื่น ซึ่งซากหรือส่วนแห่งซากและทำในที่ซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์บอกให้ทำ

(ค) กักสัตว์ของตนไว้ในที่ซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์บอก

(๓) ห้ามไม่ให้พาสัตว์ไปเลี้ยงหรือไปกินน้ำในที่ซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์แสดงว่ามี หรือสงสัยว่ามีโรคระบาด

(๔) สั่งให้เจ้าของสัตว์คนใดคนหนึ่งหรือทุกคนในจังหวัดนั้นนำสัตว์ของตนมาให้เจ้าพนักงานสัตวแพทย์จัดการป้องกันโรค

(๕) อนุญาตให้เจ้าของซากสัตว์ ขาย หรือ จำหน่ายโดยวิธีอื่น ทั้งหมดหรือบางส่วนแห่งซาก ตามซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์กำหนดให้

(๖) ถ้าโรคระบาดที่เกิดขึ้นนั้นมีสภาพเป็นสาธารณภัย สั่งราษฎรให้ช่วยเหลือทุกประการที่สามารถทำได้ และเนืองทำในเมื่อมีเหตุการณ์พิเศษเช่นนั้น

มาตรา ๕ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นจำเป็นที่จะต้องจัดการอย่างใดอันเป็นการนอกอำนาจของตน ก็ให้รับรายงานต่อเสนาบดี

มาตรา ๑๐ ให้เสนาบดีมีอำนาจออกคำสั่งประการใดประการหนึ่งหรือทุกประการดังต่อไปนี้ คือ

(๑) สั่งให้ย้ายสัตว์จากที่หนึ่งไปยังที่หนึ่งซึ่งกำหนดให้หรือห้ามมิให้ย้ายหรือขอมิให้ย้ายโดยมิใบอนุญาต

(๒) ให้อำนาจเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ เป็นผู้ออกใบอนุญาตย้ายสัตว์

(๓) กำหนดทางให้พาสัตว์ไปมา

(๔) ห้ามหรือกำหนดเงื่อนไขในการที่จะพาสัตว์เข้ามาหรือออกไป หรือผ่านพระราชอาณาจักร

(๕) สั่งตรวจอาการแห่งสัตว์ที่มีผู้พาเข้ามา หรือพาออกไปจากพระราชอาณาจักร

(๖) ประกาศกำหนด ทำเข้า ทำออก ด้านกักสัตว์และสถานีรถไฟสำหรับบรรทุกสัตว์และพาสัตว์ลง

(๗) สั่งให้จัดการเพื่อให้สัตว์ได้รับการป้องกันโรคระบาดหรือให้ตัดตราสัตว์

(๘) สั่งให้แยกสัตว์ไว้ในที่ซึ่งกำหนดให้

(๕) สั่งให้เจ้าของชายสัตว์ให้แก่เจ้าพนักงานสัตวแพทย์
ถ้าเจ้าพนักงานสัตวแพทย์เห็นสมควรข้อมาทำลายเพื่อป้องกัน
มิให้โรคสัตว์ระบาดต่อไป และให้คิดราคาให้ตามที่กำหนด
ไว้ในกฎเสนาบดีอันออกตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ราคานั้น
มิให้กำหนดต่ำกว่าหนึ่งในสามแห่งราคาซึ่งอาจขายสัตว์นั้นได้
ในตลาดก่อนเกิดโรคระบาด และราคานี้จะลดลงหรือไม่จ่าย
ให้เลยก็ได้ เมื่อเจ้าของกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
หรือเมื่อสัตว์ที่ป่วยนั้น เจ้าของได้นำเข้ามาจากต่างประเทศ
ยังไม่ถึงสามเดือนก่อนเป็นโรค หรือเมื่อผู้ใดมาทราบแล้วว่า
สัตว์นั้นมีโรคในเวลาที่ได้มา

(๑๐) สั่งให้ฆ่าเชื้อโรคณบางส่วนแห่งซาก ซึ่งไม่บังคับ
ให้เจ้าของทำลายตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๑) สั่งจดทะเบียนสัตว์ในขอบเขตท้องที่ซึ่งมีโรค
ระบาดหรือซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด

(๑๒) สั่งจดทะเบียนผู้ค้าขายสัตว์หรือส่วน ของสัตว์
ในตลาดและตามกำหนดเวลาซึ่งเห็นว่าจำเป็นเพื่อปฏิบัติตาม
บทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๑ ท่านห้ามมิให้ผู้ใด

(๑) ไข้ ขา ย ซอ หรือจัดการอย่างอื่น ๆ ในเรื่องซาก หรือส่วนแห่งซากสัตว์ ซึ่งคนรู้ยู่ว่าตายด้วยโรคระบาด เว้น แต่เจ้าของได้รับอนุญาตแล้วว่าไม่ต้องทำลาย และทั้งได้ ปฏิบัติตามคำแนะนำที่ให้ไว้ในวันด้วย

(๒) ละทิ้งซาก หรือส่วนแห่งซากไว้บนพื้นดิน หรือ ทิ้งลงในน้ำไหลหรือน้ำนิ่ง

มาตรา ๑๒ ถ้าเจ้าของไม่จัดการฝัง เผา หรือทำลาย ซากโดยวิธีอื่นหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ให้ทำการรักษาป้องกัน โรคให้แก่สัตว์ หรือให้แยกสัตว์ไว้ต่างหาก หรือให้ฆ่าเชื้อ โรคในที่ใด หรือให้ฆ่าเชื้อโรคณบางส่วนแห่งซาก ตามที่ บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้นายตรวจ หรือผู้ว่าราชการ จังหวัดมีอำนาจจัดการตามคำสั่งนั้น ๆ ได้โดยให้เจ้าของเป็น ผู้ออกค่าใช้จ่าย

มาตรา ๑๓ ถ้าพบสัตว์ซึ่งไม่มีผู้จักเจ้าของ บ้วยหรือ ตายอยู่ในเขตต์ตำบลซึ่งสงสัยว่าจะเกิดมีโรคระบาดหรือได้ เกิดแล้ว หรือซึ่งอยู่ในขอบเขตต์ท้องที่ซึ่งมีโรคระบาดหรือ ซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาดไซ้ ให้ผู้พบสัตว์บ้วยหรือตายนั้น ับรายงานต่อนายตรวจที่อยู่ใกล้ที่สุดโดยเร็วที่สุด นายตรวจ มีหน้าที่สั่งให้จัดการไปตามซึ่งตนกำหนดเอง หรือซึ่งผู้มี อำนาจอื่นจะกำหนดไว้สำหรับจัดการเรื่องสัตว์นั้น

การปฏิบัติคำสั่งของนายตรวจในเรื่องกักสัตว์ แยก
สัตว์ ฯลฯ หรือการฝัง เพา หรือทำลายซากสัตว์นั้น ให้นำ
มาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่มาใช้
บังคับ

ถ้าสัตว์ที่พบนั้นเป็นสัตว์ป่วย ถ้าหาซื้อ ให้ถือว่าเป็น
ทรัพย์สินเกี่ยวแก่การกระทำผิดกฎหมาย ท่านให้นำมาตรา
๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ

ถ้าภายหลังปรากฏเจ้าของขึ้น เจ้าของต้องรับผิดชอบ ค่าใช้
ค่าใช้จ่ายทั้งหลายอันเจ้าพนักงานปกครองท้องที่ที่ต้องจ่ายไป
ในเรื่องสัตว์นั้น หรือถ้าขายสัตว์นั้นได้ ยังไม่คุ้มค่าใช้จ่าย
ก็ให้เจ้าของรับผิดชอบ ฉะเพาะเงินที่ยังขาดอยู่นั้น

มาตรา ๑๔ ถ้ามีเหตุฉุกเฉินและนายตรวจหรือเจ้าพนักงาน
สัตวแพทย์ประจำท้องที่ไม่อยู่ในที่นั้นไซ้ นายตรวจหรือ
เจ้าพนักงานสัตวแพทย์ประจำจังหวัดใกล้เคียงอาจเข้าจัดการ
ได้ทุกอย่างภายในเขตอำนาจที่มีตามพระราชบัญญัตินี้ แต่
ต้องแจ้งเหตุการณ์ไปยังนายตรวจหรือเจ้าพนักงานสัตวแพทย์
ประจำท้องที่ที่เกิดเหตุทันที

มาตรา ๑๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๔ (๑)
และ (๒) ว่าด้วยให้เจ้าของสัตว์รายงานเมื่อสัตว์ป่วยเป็นโรค

หรือตายลงด้วยโรคซึ่งสงสัยว่าเป็นโรคระบาด มาตรา ๑๑ ว่าด้วยการจำหน่าย ละทิ้ง หรือจัดการอย่างอื่นในเรื่องซากสัตว์หรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๔ (๓) หรือคำสั่งซึ่งออกตามมาตรา ๕ (๓) มาตรา ๘ (๒ ข) และ (๕) และ มาตรา ๑๐ (๑๐) ว่าด้วยการทำลายหรือจัดการอย่างอื่นในเรื่องซากสัตว์หรือฆ่าเชื้อโรคในซากสัตว์ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน ร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๔ (๓) หรือคำสั่งซึ่งออกตามมาตรา ๕ (๑) และ (๒) มาตรา ๘ (๑) (๒ ค) และ (๓) และมาตรา ๑๐ (๑) (๓) (๔) (๕) (๖) และ (๘) แห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยการกักสัตว์ หรือย้ายสัตว์จากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง ภายในขอบเขตท้องที่ซึ่งมีโรคระบาดและซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด หรือจากขอบเขตต้นนั้นไปยังที่อื่นหรือกลับกัน หรือว่าด้วยการพาสัตว์เข้ามา การพาออกไป หรือการนำผ่านเขตต์ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินยี่สิบบาทต่อหนึ่งตัวสัตว์หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติคำสั่งซึ่ง ออกตามมาตรา ๘ (๒ ก) ว่าด้วยการฆ่าเชื้อโรคในที่ของตน มาตรา ๘ (๔) และมาตรา ๑๐ (๗) ว่าด้วยจัดการบ่อนักมิให้สัตว์เป็นโรคระบาดและให้สัตว์สัตว์ มาตรา ๘ (๖) ว่าด้วยการช่วยเหลือ (ในกรณีที่โรคระบาดเกิดขึ้นเป็นสาธารณภัย) มาตรา ๑๐ (๑๑) และ (๑๒) ว่าด้วยการจดทะเบียนสัตว์และผู้ค้าขายสัตว์ และมาตรา ๑๐ (๕) ว่าด้วยซื้อขายสัตว์ ท่านว่าผู้นั้น มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบวัน หรือปรับไม่เกินห้าสิบบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๘ ให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๕, ๑๖ และ ๑๗ มาใช้บังคับ เมื่อมีการฝ่าฝืนคำสั่งอัน ระบุไว้ในมาตรานั้น ๆ บรรดาที่ได้ ออกโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗ วรรค ๑ สุดท้ายหรือมาตรา ๑๔ ด้วย

มาตรา ๑๙ สัตว์ซึ่งจดทะเบียนไว้ว่าเป็นสัตว์ในราชการ กระทรวงกลาโหมไม่ว่าจะเป็นสัตว์ของกระทรวงนั้นหรือเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคล หรือเป็นสัตว์ซึ่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารอนุญาตให้อยู่ในบริเวณกรมกองทหาร หรือสัตว์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของโรงเรียนสัตวแพทย์ หรือสำนักอื่นซึ่งทำการสืบวิชาในเรื่องโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ หรือเป็นสัตว์อยู่ใน

ปกครองของโรงเรียนหรือสำนักเช่นนั้นไซ้ ท่านว่าวิธีที่จะ
ป้องกันโรคมิให้ระบาดต่อไป หรือมิให้เกิดขึ้นอีก อันได้
บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้ตามข้อบังคับพิเศษ
ซึ่งเสนาบดีจะได้ออกพร้อมด้วยความเห็นชอบของเสนาบดี
กระทรวงกลาโหม หรือเสนาบดีผู้ปกครองโรงเรียนหรือ
สำนักที่กล่าวนั้น

มาตรา ๒๐ ให้เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และเพื่อ
การนั้น ให้มีอำนาจตั้งนายตรวจและเจ้าพนักงานสัตวแพทย์
และออกกฎเสนาบดีได้

ฉะเพาะที่เกี่ยวกับการค้า ให้เสนาบดีมีอำนาจกำหนด
ค่าธรรมเนียมสำหรับการรักษาป้องกันโรคสัตว์ การตัดตราหรือ
การทดลองใด ๆ การทำลายเชื้อโรค และการออกหนังสือ
สำคัญ

มาตรา ๒๑ ประกาศและกฎซึ่งเสนาบดีออกตามความ
ในพระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน